ZBIERKA ZÁKONOV
SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Ročník 1947

Vyhlásené: 25.06.1947 Vyhlásená verzia v Zbierke zákonov Slovenskej republiky

Obsah tohto dokumentu má informatívny charakter.

**105.**

**Zákon**

ze dne 12. června 1947,

**kterým se mění a doplňují některá ustanovení o soudní organisaci a o příslušnosti a řízení v občanských věcech právních.**

Ústavodárné Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

**Část první.**
**Dočasné omezení činnosti senátů sborových soudů první stolice.**

**Čl. I.**

(1) U sborových soudů první stolice vykonávají soudnictví v občanských věcech právních v první stolici samosoudci, i když věci ty patří před senát.

(2) Ustanovení odstavce 1 se nevztahuje na řízení, v kterém se napadá rozhodčí výrok (nález rozhodčího soudu), a na řízení před sborovým soudem první stolice jako soudem konkursním nebo vyrovnacím.

**Část druhá.**
**Změny předpisů o soudní příslušnosti.**

**Čl. II.**
**Změny jurisdikční normy.**

Zákon ze dne 1. srpna 1895, č. 111 ř. z., o vykonávání moci soudní a o příslušnosti řádných soudů v občanských věcech právních (jurisdikční norma), ve znění novel, se mění takto:

1. V § 7, odst. 3 se vypouštějí slova „a zajišťovacích“.
2. V § 49, odst. 1, č. 1, v § 51, odst. 1 a v § 52, odst. 1 se nahrazuje částka „5.000 Kčs“ částkou „15.000 Kčs“.
3. § 76 zní:

   „Žaloby o rozvod, rozluku nebo o neplatnost manželství, jakož i o všeliké nikoliv ryze majetkové nároky z manželského poměru, náležejí, jsou-li strany nebo jedna z nich československými státními občany, před soud, v jehož obvodě manželé měli poslední společné bydliště.

   Jestliže manželé neměli poslední společné bydliště v tuzemsku, je příslušný obecný soud žalovaného, a není-li tu takového soudu, obecný soud žalobcův. Jestliže tu ani tohoto soudu není, je příslušný soud v Praze.“
4. Jako § 76a) se zařaďuje toto ustanovení:

„Není-li žádná ze stran československým státním občanem, je příslušný pro spory uvedené v předchozím paragrafu soud, v jehož obvodě měli manželé poslední společné bydliště, a není-li tu takového soudu, obecný soud žalovaného. Soud však může, nejde-li o neplatnost manželství z důvodu, který by se podle československého práva vyšetřoval z moci úřední, ve věci jednat jen tehdy, může-li býti rozhodnutí uznáno v domovském státě manželů, a jsou-li státními občany různých států, v obou dotčených státech.

Byla-li manželka v době uzavření manželství československou státní občankou, může žalovati o neplatnost manželství uzavřeného s manželem, který není státním občanem tohoto státu, není-li tu soudu příslušného podle odstavce 1, u zdejšího soudu, v jehož obvodě před uzavřením manželství naposledy bydlila, a není-li tu takového soudu, u soudu v Praze.

Ustanovuje-li mezinárodní smlouva vyhlášená ve Sbírce zákonů a nařízení něco jiného, platí její předpisy místo předpisů odstavce 1 a 2.“

5. § 100 s nadpisem zní:

„Podpůrný soud pro žaloby z poměru rodičovského.

Žaloby o všeliké nikoliv ryze majetkové nároky z poměru rodičovského náležejí, není-li tu obecného soudu žalovaného, před obecný soud žalobcův. Jestliže tu ani tohoto soudu není, je příslušný soud v Praze.“

6. § 109, odst. 2 se zrušuje.

7. § 114 zní:

„Povoliti dobrovolný rozvod je příslušný okresní soud, v jehož obvodě má některý z manželů svůj obecný soud, a není-li tu takového soudu, okresní soud civilní pro vnitřní Prahu. Soud však může ve věci jednat jen tehdy, je-li aspoň jeden z manželů československým státním občanem.

Oznámení o opětném spojení rozvedených manželů se může státi u soudu, který na žádost manželů rozvod povolil, nebo u okresního soudu, v jehož obvodě mají manželé v době oznámení své společné bydliště. V posléz uvedeném případě třeba v oznámení uvésti soud, který rozvod povolil, aby mohl býti náležitě zpraven.“

## Čl. III.
## Změny jiných předpisů o soudní příslušnosti.

K § 20 zákona ze dne 22. května 1919, č. 320 Sb., kterým se mění ustanovení občanského práva o obřadnostech smlouvy manželské, o rozluce a o překážkách manželství, se připojuje tento další odstavec:

„4. Nelze-li určiti místní příslušnost podle předchozích ustanovení, je příslušný krajský soud civilní v Praze.“

# Část třetí.
# Změny civilních řádů soudních.

## Čl. IV.

Zákon ze dne 1. srpna 1895, č. 113 ř. z., o soudním řízení v občanských rozepřích právních (civilní řád soudní), ve znění novel, se mění a doplňuje takto:

1. V § 29, odst. 1 se nahrazuje částka „2.000 Kčs“ částkou „5.000 Kčs“.

2. § 63 zní:

„Právo chudých povolí soud, jestliže strana, která o to žádala, nemůže zapraviti náklady sporu bez zkrácení nutné výživy pro sebe a osoby, k jichž výživě je podle zákona povinna, a zamýšlené domáhání se nebo bránění práva se nejeví svévolným nebo zřejmě marným. Jde-li o nárok, jehož strana nabyla postupem, nelze povolit právo chudých, je-li důvodné podezření, že k postupu došlo proto, aby pro spor bylo dosaženo práva chudých.

Není-li zvláštních mezinárodních úmluv, povoluje soud cizincům právo chudých za stejných podmínek a ve stejném rozsahu jako československým státním občanům, přiznává-li domovský stát cizinců právo chudých československým státním občanům stejně jako svým. Je-li pochybno, zdali se vzájemnost zachovává, vyžádá si o tom soud prohlášení ministerstva spravedlnosti; toto prohlášení je pro soud závazné.

Osobám bez státní příslušnosti, které mají trvalý pobyt na zdejším státním území, se právo chudých povoluje za stejných podmínek jako československým státním občanům.

Je-li stranou ve sporu úřední orgán, povolí mu soud na návrh právo chudých, jestliže prostředky potřebné k vedení sporu nelze opatřit ani ze spravované majetkové podstaty, ani od osob na vedení sporu hospodářsky zúčastněných, zamýšlené domáhání se nebo bránění práva se nejeví svévolným nebo zřejmě marným a nepřekáží tomu ani ustanovení odstavce 1, věty druhé. To platí přiměřeně, je-li stranou ve sporu zdejší právnická osoba, příčilo-li by se veřejnému zájmu, když by se od sporu upustilo nebo do něho nevstoupilo.“

3. § 64 zní:

„Povolením práva chudých obdrží strana pro určitý spor

1. zatímní osvobození od kolkových a jiných poplatků, které se platí z důvodu sporu;
2. osvobození od povinnosti složiti jistotu za náklady na spor;
3. právo žádati, aby k prozatímně bezplatnému hájení jejích práv byl jmenován advokát; tato žádost může býti spojena se žádostí o povolení práva chudých;
4. oprávnění dáti ve sporu neadvokátském žalobu, pro kterou by byl příslušný soud mimo sídlo okresního soudu, v jehož obvodu má strana své bydliště nebo stálý pobyt, do protokolu u tohoto okresního soudu; protokol se zašle soudu procesnímu;
5. zatímní osvobození od povinnosti zapraviti poplatky vyslaných soudců a jiných zaměstnanců soudu, poplatky výkonných orgánů, svědků a znalců, náklady na soudní opisy protokolů a příloh i rubrik, náhradu poštovného za zásilky v soudním řízení, náklady na potřebné vyhlášky a konečně potřebné hotové výdaje, které učinili zákonní zástupcové procesním soudem zřízení anebo advokát nebo zástupce chudé straně jmenovaný. Tyto poplatky a výdaje budou prozatímně zapraveny ze státní pokladny. Jsou-li tu okolnosti zvláštního zřetele hodné, může soud na žádost chudé strany nařídit, aby i poplatky opatrovníka ustanoveného podle §§ 8, 9 a 116 byly zatím hrazeny ze státní pokladny.

Má-li právo chudých žalobce, požívá žalovaný v stejném rozsahu zatímního osvobození uvedeného v odstavci 1, č. 1 a 5, pokud jde o procesní úkony nutné k obraně proti žalobě.“

4. § 65, odst. 2, věta první zní:

„V žádosti třeba označit spor, pro který má býti povoleno právo chudých, stručně vylíčit jeho skutkový základ a uvésti důkazní prostředky.“

5. § 65, odst. 5 zní:

„O tom, zda má býti straně povoleno právo chudých, rozhoduje soud, u kterého se věc právě projednává.“

6. K § 65 se připojuje tento další odstavec:

„Ustanoveními předchozích odstavců nejsou dotčeny zvláštní předpisy mezinárodních smluv o získání práva chudých. Není-li takových smluv, stačí u cizinců vysvědčení o majetkových poměrech, vydané příslušnými úřady státu bydliště nebo pobytu cizincova; není-li tam úřadu oprávněného vydati takové vysvědčení nebo odpírá-li tento úřad vydati takové vysvědčení cizincům, stačí vysvědčení vydané úřady domovského státu cizincova. Vysvědčení vydané v cizině musí býti ověřeno zastupitelským úřadem Československé republiky ve státě, kde vysvědčení bylo vydáno.“

7. § 66 zní:

„Zda straně, která o to podle § 64, odst. 1, č. 3 žádala, má být ustanoven advokát, rozhodne soud, u kterého se věc právě projednává. Nejde-li o spor advokátský, posoudí soud, zda je třeba jmenovati chudé straně advokáta, a může také zastoupení strany svěřit některému ze svých soudců nebo úředníků.

Advokáta samého jmenuje výbor advokátní komory k tomu povolaný. V případech zvlášť naléhavých jmenuje advokáta soud a zpraví o tom výbor advokátní komory.

Na návrh chudé strany nebo advokáta pro ni jmenovaného může soud vyzvati výbor advokátní komory, aby jmenoval jiného advokáta, má-li za to, že je toho podle stavu případu nutně třeba. V případech zvlášť naléhavých může jiného advokáta jmenovat soud a zpraví o tom výbor advokátní komory.

Jmenování podle předchozích odstavců nahrazuje advokátovi plnou moc procesní.“

8. § 67 zní:

„K procesním úkonům vyžadujícím spolupůsobení advokátova, které je třeba za sporu vykonati mimo obvod okresního soudu, v němž bydlí advokát jmenovaný pro chudou stranu, jmenuje na jeho návrh nebo na žádost chudé strany výbor advokátní komory nebo za podmínek § 66, odst. 2, věty druhé soud advokáta, který bydlí v obvodě okresního soudu, v němž má býti vykonán dotčený procesní úkon. Ustanovení toto neplatí v poměru mezi několika okresními soudy v jednom místě.“

9. § 68 zní:

„Právo chudých zaniká smrtí strany, jíž bylo povoleno, pokud nejde o úkony nutné k tomu, aby strana byla uchráněna právní újmy.

Soud, u kterého se věc právě projednává, může právo chudých odejmouti, ukáže-li se, že některá podmínka pro povolení práva chudých nebyla nebo není již dána. Ukáže-li se domáhání se nebo bránění práva svévolným nebo zřejmě marným, může i advokát chudé strany u soudu vždy žádati, aby právo chudých bylo odňato.“

10. § 70 zní:

„Byl-li odpůrce chudé strany odsouzen k náhradě nákladů sporu zcela nebo zčásti, vyberou se přímo u něho v stejném poměru náklady uvedené v § 64, odst. 1, č. 1 a 5, od nichž byla chudá strana prozatím osvobozena. U odpůrce chudé strany se vyberou také náklady, od nichž byl podle § 64, odst. 2 prozatím osvobozen on sám, byl-li odsouzen zcela nebo zčásti k náhradě nákladů sporu nebo byly-li náklady sporu vzájemně zrušeny.

Byl-li spor ukončen smírem, vyberou se u odpůrce chudé strany náklady uvedené v odstavci 1 v poměru určeném v smíru, nejméně však v poměru, v kterém by odpůrce tyto náklady hradil podle odstavce 1, když by jej soud ve věci samé uznal za povinna plněním stejného obsahu jako ve smíru.

Nelze-li částky, které se podle odstavce 1 nebo 2 vyberou přímo u odpůrce, určiti hned v rozhodnutí, jímž se věc konečně vyřizuje, stanoví je soud usnesením.“

11. § 71 zní:

„Straně, které bylo propůjčeno právo chudých, uloží se, aby doplatila částky, jež zapraviti byla podle práva chudých prozatím osvobozena, jakmile soud nabude přesvědčení, že strana je s to, aby tak učinila bez zkrácení nutné výživy pro sebe a osoby, k jichž výživě je podle zákona povinna; to platí přiměřeně, bylo-li právo chudých povoleno podle § 63, odst. 4. Není-li strana s to, aby doplatila v plném rozsahu, může jí soud uložiti, aby doplatila jen část. Po pravomocném ukončení sporu vyslovuje tuto povinnost soud, který ve věci rozhodoval v první stolici.

Uloží-li se podle odstavce 1 doplacení žalobci, je žalovaný ve stejném rozsahu povinen doplatiti částky, od nichž byl zatím osvobozen podle § 64, odst. 2. Pokud však by měl nárok na náhradu těchto částek proti žalobci, uloží se doplacení přímo žalobci.

Je-li tu takový závazek doplatit, uloží se straně především náhrada hotových výdajů, které jdou k tíži státní pokladny podle § 64, odst. 1, č. 5, pak zapravení odměny a výdajů advokátových a konečně zaplacení kolkových a jiných poplatků.“

12. § 71 a) se ruší.

13. § 72, odst. 1 zní:

„Ve věcech práva chudých rozhoduje soud bez ústního jednání, může však, než vydá usnesení, nařídit všechna vyhledávání potřebná k vysvětlení.“

14. § 72, odst. 3 zní:

„Rozhodnutí, jímž bylo straně propůjčeno právo chudých, nemůže odpůrce napadati rekursem. Rozhodnutí, že pro chudou stranu má být jmenován advokát, může býti napadeno rekursem jen proto, že není důvodu, aby advokát byl straně ustanoven; tento rekurs může podati odpůrce chudé strany, advokát chudé straně jmenovaný a výbor té advokátní komory, která má advokáta jmenovati. Rekursy proti rozhodnutím podle tohoto titulu může chudá strana i u krajského soudu podati do protokolu; stejně platí o rekursu odpůrce proti rozhodnutí, jímž mu bylo uloženo doplatiti náklady. Chudá strana může rekurs podati i u okresního soudu svého bydliště nebo stálého pobytu.“

15. § 73, odst. 2 zní:

„Podá-li strana v případech, kdy jí má býti jmenován advokát, do tří dnů po doručení žaloby, rozsudku nebo odvolacího (dovolacího) spisu žádost za propůjčení práva chudých nebo za jmenování advokáta jako zástupce chudých, počítají se zákonné i soudcovské lhůty, třebas již započaté, ale v době podání žádosti dosud neuplynulé, teprve ode dne, kdy advokátu bylo doručeno rozhodnutí, že byl jmenován zástupcem chudých, nebo kdy bylo straně doručeno pravomocné rozhodnutí, že žádosti nebylo vyhověno.“

16. V § 117, odst. 3 se nahrazuje částka „dvěstě Kčs“ částkou „1.000 Kčs“.

17. § 149, odst. 2 zní:

„O návrhu, aby bylo povoleno navrácení k předešlému stavu, rozhoduje soud usnesením, a to po ústním jednání, pokládá-li je za potřebné.“

18. Jako § 445 se zařaďuje toto ustanovení:

„Ve sporech o majetková práva, v nichž nejde výhradně o zaplacení peněžité sumy, uvede soud ve vyhotovení rozsudku hodnotu předmětu sporu. Při ocenění hodnoty předmětu sporu užije se obdobně §§ 54 až 59 j. n.; soud není však vázán na peněžitou sumu, kterou se žalobce

nabídl přijmout místo požadované věci nebo kterou jako hodnotu předmětu sporu uvedl. Je-li toho třeba, vyslechne soud o hodnotě předmětu sporu strany. Ocenění předmětu sporu nemůže býti bráno v odpor samostatným opravným prostředkem, ledaže na něm závisí přípustnost odvolání.“

19. § 448 a §§ 450 až 453 se zrušují.

20. K § 461 se připojuje druhý odstavec:

„Odvolání z rozsudků okresních soudů ve sporech o majetková práva není však přípustné, nepřevyšuje-li celková hodnota předmětu sporu, o němž soud rozhodl, na penězích nebo na peněžité hodnotě 300 Kčs.“

21. V § 464 se vypouštějí slova „ve věcech nepatrných však prohlášením rozsudku, když obě strany byly přítomny“.

22. § 496 zní:

„Mimo případy uvedené v předchozích ustanoveních rozhodne odvolací soud, pokud není v § 497 ustanoveno jinak, rozsudkem ve věci samé.

Rozsudek se vysloví o sporných bodech, týkajících se přiřčeného nebo odepřeného nároku, které podle odvolacích návrhů vyžadují rozboru a posouzení v druhé stolici.

Rozsudek první stolice smí býti změněn toliko potud, pokud to bylo navrženo.“

23. § 497 zní:

„Odvolací soud zruší, dříve než rozhodne ve věci samé, pokud je toho třeba pro jeho rozhodnutí, napadený rozsudek, po případě nařídí doplnit jednání konané v první stolici, není-li tu sice zmatečnost, ale

1. návrhy ve věci samé nebyly úplně vyřízeny napadeným konečným rozsudkem;
2. řízení první stolice trpí podstatnými vadami, které jsou s to, aby zabránily zevrubnému vysvětlení a důkladnému posouzení věci;
3. skutečnosti, které se podle obsahu procesních spisů zdají odvolacímu soudu rozhodné, nebyly v první stolici ani vzaty na přetřes.

Usnesení, kterým se zrušuje napadený rozsudek nebo nařizuje doplnit jednání konané v první stolici, není třeba zvláště vyhotovovat.

Jednání se má omezit v případě odstavce 1, č. 1 na nároky a návrhy, jež zůstaly nevyřízeny, v případě odstavce 1, č. 2 na ty části řízení prvého soudu a jeho rozsudku, které jsou vadou stiženy. Po prohlášení usnesení, kterým se zrušuje rozsudek první stolice nebo nařizuje doplnit jednání konané před první stolicí, mohou býti předneseny nové skutečnosti, i když vznikly teprve po prvém rozsudku, a nabídnuty nové důkazy.

Místo, aby rozhodl ve věci samé, může odvolací soud vrátit věc procesnímu soudu první stolice k projednání a vynesení rozsudku, je-li to vhodné, aby tím bylo stranám ulehčeno vedení sporu, urychleno jeho vyřízení nebo zmenšeny náklady, ačli strany ihned po prohlášení usnesení, kterým se zrušuje rozsudek první stolice nebo nařizuje doplnit jednání, shodně nenavrhnou, aby věc projednal a rozhodl odvolací soud sám. Pro jednání před procesním soudem první stolice platí pak přiměřeně ustanovení předchozího odstavce.“

24. V § 499, odst. 1 se nahrazuje číslo „496“ číslem „497“.

25. § 500, odst. 3 zní:

„Ve sporech o majetková práva, v nichž nejde výhradně o zaplacení peněžité sumy, uvede odvolací soud ve vyhotovení rozsudku hodnotu předmětu sporu, o kterém rozhodoval. Ustanovení § 445 platí obdobně."

26. § 501 se zrušuje.
27. § 502 zní:

"Proti rozsudku odvolacích soudů se připouští dovolání.

Dovolání není přípustné ve sporech o majetková práva, jestliže celková hodnota předmětu sporu, o němž rozhodl odvolací soud, nepřevyšuje na penězích nebo na peněžité hodnotě 2.000 Kčs, a jde-li o potvrzující rozsudek, nepřevyšuje-li 10.000 Kčs. Dovolání je však v obou těchto případech přípustné, když odvolací soud v rozsudkovém výroku prohlásí dovolání za přípustné, protože jde o rozhodnutí zásadního významu.

Převyšuje-li celková hodnota předmětu sporu, o němž rozhodoval odvolací soud, na penězích nebo peněžité hodnotě 2.000 Kčs, připouští se dovolání, když rozsudek první stolice, odvolacím soudem potvrzený, byl vynesen na základě usnesení soudu odvolacího, které rekursem nemůže býti bráno v odpor (§ 519, č. 3) a jímž byla podle § 497, odst. 1, č. 2 a 3 a § 499 věc vrácena soudu první stolice, jestliže potvrzeným rozsudkem bylo rozhodnuto jinak než v rozsudku dřívějším.„

28. § 510, odst. 1, první a druhá věta zní:

"Dovolací soud rozhodne zpravidla ve věci samé. Jestliže však nalezne, že rozsudek odvolacího soudu má býti podle § 477, odst. 1, č. 4 a 5 prohlášen za zmatečný nebo z důvodu uvedeného v § 503, č. 2 zrušen, a má-li proto za to, že je pro vyřízení věci třeba nového jednání, vrátí k tomu účelu věc odvolacímu soudu, pokud nepokládá za účelné pro věc, aby se zřetelem k zvláštní povaze jednotlivého případu sám jednal a rozhodl.„

29. § 517 se zrušuje.
30. § 520, odst. 1, věta první zní:

"Rekurs je podán tak, že se odevzdá podání (rekursní spis) u soudu první stolice.„

31. V § 521, odst. 2 vypouštějí se slova "ve věcech nepatrných, když obě strany byly přítomny při prohlášení usnesení, dnem po prohlášení„.
32. § 522, odst. 1 zní:

"Čelí-li rekurs proti odepření nebo odnětí práva chudých, proti odepření jmenovati chudé straně advokáta, proti nařízení, aby byly doplaceny částky, od jichž zapravení byli chudá strana nebo její odpůrce prozatím osvobozeni, proti trestnímu opatření, proti usnesení, které se vztahuje na řízení sporu, proti odmítnutí opravného prostředku pro opožděnost nebo pro nepřípustnost anebo proti usnesení, kterým byl zamítnut návrh bez slyšení odpůrce, může soud, jehož rozhodnutí nebo opatření se odporuje, sám rekursní žádosti vyhověti."

**Čl. V.**

Zák. čl. I/1911 (občiansky sporový poriadok), v znení noviel, sa mení a doplňuje takto:

1. V § 1 č. 1 suma "20.000 Kčs„ sa nahradzuje sumou "15.000 Kčs„.
2. § 5 ods. 3 znie:

"V sporoch o majetkové práva, v ktorých nejde výhradne o zaplatenie peňažnej sumy, okresný súd i z úradnej povinnosti vyšetrí a uvedie vo svojom rozsudku hodnotu predmetu sporu. Ocenenie predmetu sporu nemožno napadnúť opravným prostriedkom, iba ak na tom je závislá prípustnosť odvolania.„

3. V § 5 ods. 4 suma "5.000 Kčs„ sa nahradzuje sumou "15.000 Kčs„.
4. V § 94 ods. 2 suma "10.000 Kčs„ sa nahradzuje sumou "5.000 Kčs„.

5. § 112 znie:

“Právo chudoby možno priznať zpravidla strane, ktorá nemá väčší dôchodok, než ako je obyčajná nádennícka mzda, obvyklá v jej bydlisku.

Súd však pri uvážení všetkých okolností môže priznať právo chudoby aj strane, ktorá nemôže uhradiť trovy sporu bez skrátenia vlastnej potrebnej výživy a tých jej príslušníkov, o vydržovanie ktorých je povinná sa postarať podľa zákona alebo zákonnej praxe.

Nemožno priznať právo chudoby tomu, o kom už vopred možno predpokladať, že sa bude súdiť celkom bezúspešne.

Právo chudoby nemožno priznať, ak ide o nárok, ktorý strana nadobudla postúpením, a je dôvodné podozrenie, že k postúpeniu došlo preto, aby sa dosiahlo pre spor právo chudoby.

Ak niet osobitných medzinárodných smlúv, súd priznáva cudzincom právo chudoby pri rovnakých podmienkach a v rovnakom rozsahu ako československým štátnym občanom, ak cudzincov domovský štát priznáva právo chudoby československým štátnym občanom rovnako ako svojim. Ak je pochybné, či sa zachováva vzájomnosť, súd si o tom vyžiada vyhlásenie Ministerstva spravodlivosti; toto vyhlásenie je pre súd záväzné.

Osobám bez štátnej príslušnosti, ktoré majú trvalý pobyt na tunajšom štátnom území, právo chudoby sa priznáva pri rovnakých podmienkach ako československým štátnym občanom.

Ak je stranou v spore úradný orgán, súd mu prizná na žiadosť právo chudoby, ak prostriedky potrebné na vedenie sporu nemožno zadovážiť ani zo spravovanej majetkovej podstaty, ani od osôb zúčastnených hospodársky na vedení sporu a neprekážajú tomu ani ustanovenia odsekov 3 a 4. To isté platí primerane, ak je stranou v spore tunajšia právnická osoba a ak by sa priečilo verejnému záujmu, keby sa upustilo od uplatnenia alebo bránenia práva.„

6. § 113 ods. 1 č. 4 znie:

“4. je predbežne oslobodená zaplatiť odmenu a trovy vyslaných sudcov a iných zamestnancov súdu, náhradu poštovného za doručenie súdnych vybavení, patričnosti svedkov a znalcov, ako aj trovy potrebných vyhlášok a opatrovníka a na to poskytne erár preddavok.„

7. § 113 sa doplňuje týmto ďalším odsekom:

“Ak má právo chudoby žalobník, požíva žalovaný v rovnakom rozsahu predbežné oslobodenia uvedené v odseku 1 č. 1 a 4, pokiaľ ide o procesné úkony potrebné na obranu proti žalobe.„

8. V § 115 pred posledný odsek sa zaraďuje tento odsek:

“Ustanovenia predchádzajúcich odsekov sa nedotýkajú osobitných predpisov medzinárodných smlúv o zadovážení práva chudoby. Ak niet takých smlúv, u cudzincov postačí vysvedčenie o majetkových pomeroch vydané príslušnými úradmi štátu, kde má cudzinec bydlisko alebo pobyt; ak tam niet úradu oprávneného vydať také vysvedčenie alebo tento úrad odopiera vydať cudzincom také vysvedčenie, postačí vysvedčenie vydané úradmi cudzincovho domovského štátu. Vysvedčenie vydané v cudzine musí byť overené zastupiteľským úradom Československej republiky v štáte, kde vysvedčenie bolo vydané.„

9. § 119 sa doplňuje týmito ďalšími odsekmi:

“Ak strana nie je schopná zaplatiť celé sumy, súd ju môže zaviazať, aby zaplatila iba časť. Po právoplatnom skončení sporu vyriekne tento záväzok súd, ktorý rozhodol vo veci v prvej stolici.

Ak sa žalobník zaviaže platiť podľa odsekov 1 a 2, je žalovaný povinný v rovnakom rozsahu zaplatiť sumy, od ktorých bol predbežne oslobodený podľa § 113 ods. 3. Pokiaľ by však mal nárok na náhradu týchto súm od žalobníka, treba ich vymôcť priamo od žalobníka.

Ak je tu taký záväzok zaplatiť, zaviaže sa strana predovšetkým nahradiť hotové výdavky, ktoré idú na vrub štátnej pokladnice podľa § 113 ods. 1 č. 4, potom zaplatiť odmenu a výdavky advokáta a konečne zaplatiť kolkové a iné poplatky.„

10. § 119 a) sa zrušuje.

11. § 120 znie:

“Ak bol odporca chudobnej strany odsúdený nahradiť trovy sporu alebo ich časť, treba priamo od neho v rovnakom pomere vymôcť aj trovy uvedené v § 113 ods. 1 č. 1 a 4, od ktorých bola chudobná strana predbežne oslobodená. Od odporcu chudobnej strany treba vymôcť aj trovy, od ktorých bol podľa § 113 ods. 3 predbežne oslobodený on sám, ak bol odsúdený nahradiť trovy sporu alebo ich časť, alebo ak trovy sporu boly vzájomne zrušené.

Ak spor bol ukončený pokonávkou, treba od odporcu chudobnej strany vymôcť trovy uvedené v odseku 1 v pomere určenom v pokonávke, najmenej však v pomere, v ktorom by odporca tieto trovy hradil podľa odseku 1, ak by ho súd vo veci samej odsúdil na plnenie rovnakého obsahu ako v pokonávke.

Ak sumy, ktoré podľa odsekov 1 alebo 2 treba vymôcť od odporcu, nie je možné určiť hneď v rozhodnutí, ktorým vec bola konečne vybavená, stanoví tieto sumy súd usnesením. Ináč vymáhanie je upravené nariadením.„

12. § 122 sa doplňuje týmto ďalším odsekom:

“Ak strana v prípadoch, v ktorých sa má pre ňu ustanoviť advokát, podá do troch dní od doručenia žaloby, rozsudku alebo odvolania (dovolania) žiadosť o ustanovenie advokáta ako záštitníka, zákonné a sudcovské lehoty, hoci sa už začaly, ale v čase podania žiadosti ešte neuplynuly, počítajú sa až odo dňa, keď advokátovi bolo doručené rozhodnutie, že bol ustanovený záštitníkom, alebo odo dňa, keď strane bolo doručené právoplatné rozhodnutie, že žiadosti nebolo vyhovené.„

13. § 123 ods. 1 znie:

“Rozhodnutie, ktorým bolo strane priznané právo chudoby, nemôže odporca napadať rekurzom. Rozhodnutie, že sa chudobnej strane ustanovuje advokát, môže byť napadnuté rekurzom len preto, že niet dôvodu, aby bol strane ustanovený advokát. Tento rekurz môže podať odporca chudobnej strany, advokát ustanovený chudobnej strane a výbor tej advokátskej komory, ktorá má advokáta chudobnej strane menovať. Chudobná strana môže podať rekurz proti usneseniu, ktorým bola jej žiadosť o právo chudoby zamietnutá, alebo právo chudoby jej bolo priznané len čiastočne, alebo ktorým jej bolo právo chudoby odňaté; chudobná strana i jej odporca môže podať rekurz proti usneseniu, ktorým bolo im uložené dodatočné platenie trov (§§ 119, 120); tieto rekurzy možno podať i u krajského súdu do protokolu a chudobná strana môže rekurz podať i u okresného súdu svojho bydliska alebo pobytu.„

14. V § 176 ods. 5 suma “200 Kčs„ sa nahradzuje sumou “1.000 Kčs„.

15. V § 415 ods. 1 č. 4 suma “400 Kčs„ sa nahradzuje sumou “500 Kčs„.

16. § 476 znie:

“Proti rozsudkom súdov prvej stolice možno sa odvolať.

Odvolanie proti rozsudkom okresných súdov v sporoch o majetkové práva nie je však prípustné, ak celková hodnota predmetu sporu, o ktorom súd rozhodoval, neprevyšuje na peniazoch alebo na peňažnej hodnote 300 Kčs.„

17. V § 509 ods. 1 suma “2.000 Kčs„ sa nahradzuje sumou “3.000 Kčs„.
18. § 509 ods. 3 znie:

“V sporoch o majetkové práva, v ktorých nejde výhradne o zaplatenie peňažnej sumy, odvolací súd uvedie v rozsudku hodnotu predmetu sporu, o ktorom rozhodoval. Pritom použije obdobne §§ 5 až 8 a ak treba, vypočuje o tom v odvolacom konaní strany. Ocenenie predmetu sporu nemožno napadnúť opravným prostriedkom, iba ak na tom je závislá prípustnosť dovolania.„

19. V § 513 ods. 2 suma “200 Kčs„ sa nahradzuje sumou “1.000 Kčs„ a vynecháva sa druhá veta.
20. § 521 znie:

“Dovolanie v sporoch o majetkové práva nie je prípustné, ak celková hodnota predmetu sporu, o ktorom rozhodoval odvolací súd, neprevyšuje na peniazoch alebo na peňažnej hodnote 2.000 Kčs, a ak ide o potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, 10.000 Kčs. Dovolanie je však v oboch týchto prípadoch prípustné, ak odvolací súd v rozsudkovom výroku vyhlásil dovolanie za prípustné, pretože ide o rozhodnutie zásadného významu.

Ak celková hodnota predmetu sporu, o ktorom rozhodoval odvolací súd, prevyšuje na peniazoch alebo na peňažnej hodnote 2.000 Kčs, pripúšťa sa dovolanie, keď rozsudok súdu prvej stolice, potvrdený odvolacím súdom, bol vydaný po usnesení odvolacieho súdu, ktoré nemohlo byť rekurzom napadnuté a ktorým bol predchádzajúci rozsudok zrušený a vec vrátená súdu prvej stolice so záväzným právnym posudkom (§ 506) a ak v potvrdenom rozsudku bolo rozhodnuté inak, ako v rozsudku predošlom.„

21. V § 525 ods. 2 suma “5.000 Kčs„ sa nahradzuje sumou “15.000 Kčs„.
22. § 545 znie:

“Ak sa napadá rozsudok sborového súdu prvej stolice ako súdu odvolacieho a celková hodnota predmetu sporu, o ktorom rozhodoval odvolací súd, nepresahuje sumu 5.000 Kčs, ďalej vo všetkých prípadoch, kde odvolací súd rozhodnutie prvej stolice vo veci samej potvrdil, rozhodne dovolací súd o dovolacom návrhu, respektíve o pripojovacom návrhu, v neverejnom zasadnutí. O osvedčení a určení hodnoty sporového predmetu platí tu obdobne § 509 ods. 3.

V prípadoch uvedených v odseku 1 predseda dovolacieho senátu dodá dovolací návrh odporcovi s tým, že môže do 8 dní od jeho doručenia podať na dovolacom súde odpoveď podpísanú advokátom. Ak celková hodnota predmetu sporu, o ktorom rozhodoval odvolací súd, prevyšuje sumu 5.000 Kčs, odporca sa môže v odpovedi pripojiť k dovolaciemu návrhu.

Ak sa pripojí v prípadoch uvedených v prvom odseku odporca dovolateľa k dovolaciemu návrhu, môže dovolateľ na pripojovací návrh podať na dovolacom súde odpoveď podpísanú advokátom do ôsmich dní od doručenia pripojovacieho návrhu.

Dovolací súd sa môže pred skončením porady usniesť na tom, aby vec, v ktorej celková hodnota predmetu sporu, o ktorom rozhodoval odvolací súd, sumu 5.000 Kčs presahuje, bola pojednávaná na ústnom pojednávaní; v takomto prípade strany sa upovedomia o termíne podľa § 530.„

23. V § 603 ods. 4 suma “50 Kčs„ sa nahradzuje sumou “150 Kčs„.
24. § 639 znie:

"Ak sú strany alebo jedna z nich československými štátnymi občanmi, zakladá príslušnosť súdu pre spory o vyhlásenie manželstva za neplatné, o napadnutie manželstva a o jeho rozluku ako i o rozvod od stola a loža posledné spoločné bydlisko manželov.

Ak posledné spoločné bydlisko manželov nebolo v tuzemsku, je príslušný všeobecný súd žalovaného, a ak niet takého súdu, všeobecný súd žalobníka. Ak niet ani takého súdu, je príslušný súd v Bratislave.

Príslušnosť súdu v tomto paragrafe ustanovená je výlučná.„

25. § 640 znie:

"Ak žiadna zo strán nie je československým štátnym občanom, je pre spory uvedené v predošlom paragrafe príslušný súd, v obvode ktorého bolo posledné spoločné bydlisko manželov, a ak niet tu takého súdu, všeobecný súd žalovaného. Okrem prípadu, že o neplatnosť alebo o napadnutie manželstva žaluje štátny zástupca z dôvodu, pre ktorý takú žalobu pripúšťa československé právo, môže však súd vo veci konať len vtedy, ak rozhodnutie možno uznať v domovskom štáte manželov, a ak sú štátnymi občanmi rôznych štátov, v obochdotyčných štátoch.

Ak žena bola v čase uzavretia manželstva československou štátnou občiankou, môže žalovať o neplatnosť manželstva uzavretého s mužom, ktorý nie je štátnym občanom tohto štátu, alebo také manželstvo napadnúť, ak niet súdu príslušného podľa odseku 1, na tunajšom súde, v obvode ktorého bývala naposledy pred uzavretím manželstva, a ak niet tu takého súdu, na súde v Bratislave.

Príslušnosť súdu v tomto paragrafe ustanovená je výlučná.„

26. § 641 znie:

"Ak medzinárodná smluva vyhlásená v Sbierke zákonov a nariadení ustanovuje niečo iného, platia jej predpisy miesto predpisov § 640.„

27. § 691 znie:

"Osobitným odvolaním možno napadnúť výrokovú časť rozsudku o majetkoprávnej žalobe, alebo vzájomnej žalobe, a ak súd o majetkoprávnej otázke rozhodol osobitne, v tejto veci vynesený rozsudok možno napadnúť odvolaním len vtedy, ak celková hodnota majetkoprávneho sporu prevyšuje 2.000 Kčs.

Toto pravidlo treba použiť na rozsudok odvolacieho súdu tak, že proti tomuto osobitné dovolanie, respektíve dovolanie je prípustné len vtedy, ak celková hodnota predmetu sporu, o ktorom rozhodoval odvolací súd, prevyšuje 10.000 Kčs.„

28. V § 758 ods. 1 suma "100 Kčs„ sa nahradzuje sumou "300 Kčs„.

## Část čtvrtá.
## Změny zákona o pracovních soudech.

### Čl. VI.

Zákon ze dne 4. července 1931, č. 131 Sb., o soudnictví ve sporech z poměru pracovního, služebního a učebního (o pracovních soudech), ve znění novel, se mění takto:

1. Do § 4 se zařaďuje nový třetí odstavec:

"(3) Zanikly-li později podmínky, které byly podle odstavce 1 nebo 2 rozhodné pro zřízení samostatného pracovního soudu nebo zvláštního oddělení pro spory pracovní u okresního soudu, může vláda nařízením pracovní soud nebo zvláštní oddělení pro spory pracovní zrušit.„

2. Dosavadní třetí odstavec § 4 se stává odstavcem čtvrtým.
3. § 16, odst. 2 zní:

"(2) Předseda pracovního soudu povolá k zasedání přísedící tak, aby náleželi k témuž, a není-li to možno, alespoň k podobnému povolání, jako jsou strany; nebylo-li by takových přísedících, povolá předseda k zasedání přísedící, kteří náležejí k témuž nebo alespoň k podobnému oboru, jako jsou strany. Přitom zachovává pokud možno pořadí přísedících, stanovené předem pro jednotlivé odbory, a odchýlí se od něho zpravidla, jen je-li přísedící z rozhodování vyloučen (§ 15, odst. 1), byl-li platně odmítnut, nedostavil-li se k přelíčení, anebo nemohlo-li by jinak přelíčení být v ustanovenou dobu provedeno.„

4. § 20, odst. 1 se zrušuje.
5. § 25, odst. 2 zní:

"(2) O těchto námitkách rozhodne soud usnesením. Byla-li námitka zamítnuta, jedná se ve věci hlavní (odstavec 3, § 26, odst. 1) a usnesení se pojme do rozsudku; neodporuje-li strana zároveň rozsudku ve věci hlavní, může takovému rozhodnutí odporovat jen rekursem, ve sporech však, jejichž předmět nemá hodnotu vyšší než 300 Kčs, jen z důvodu § 28, odst. 1, č. 3. O všech jiných námitkách se jedná a rozhodne zároveň s jednáním a rozhodnutím ve věci hlavní.„

6. § 28, odst. 2 zní:

"(2) Ve sporech, jejichž předmět má hodnotu vyšší než 300 Kčs, lze rozsudku pracovního soudu odporovati odvoláním nejenom z důvodů zmatečnosti, uvedených v odstavci 1, ale i z jiných důvodů. Důvody není třeba v odvolání uváděti.„

7. K § 29 se připojuje tento další odstavec:

"(2) Odvolací lhůta je na Slovensku lhůtou propadnou.„

8. § 31 zní:

"(1) O odvoláních podle § 28, odst. 1 rozhoduje odvolací soud v zasedání neveřejném v tříčlenném senátu, složeném ze soudců z povolání, na podkladě spisů.

(2) Jestliže má odvolací soud za to, že pro zjištění důvodů zmatečnosti je třeba, aby byly stranami nebo soudem prvé stolice vysvětleny jisté okolnosti nebo aby byla konána jiná šetření, učiní potřebná opatření a vykoná je buď sám nebo je dá vykonati soudcem z příkazu nebo procesním soudem; proti těmto opatřením není opravného prostředku.

(3) Vyhoví-li odvolací soud odvolání, podanému podle § 28, odst. 1 z důvodu zmatečnosti, zruší usnesením rozsudek pracovního soudu; podle okolností zruší i řízení jej předcházející, které bylo zasaženo zmatečností. Je-li tu důvod zmatečnosti uvedený v § 28, odst. 1, č. 3, odmítne odvolací soud usnesením žalobu, jinak vrátí věc pracovnímu soudu, aby znovu rozhodl, podle potřeby řízení doplně anebo proveda je znovu. Odporuje-li se však rozhodnutí pracovního soudu z jiných důvodů než z důvodů zmatečnosti, může odvolací soud rozhodnouti rozsudkem ve věci samé, shledá-li odvolání důvodným proto, že věc byla nesprávně posouzena po stránce právní, a není-li třeba doplniti řízení.„

9. § 32 zní:

"(1) O odvolání ve sporech, jejichž předmět má hodnotu vyšší než 300 Kčs, rozhoduje odvolací soud v senátě složeném ze tří soudců z povolání, z nichž jeden předsedá, a ze dvou přísedících. O jmenování a povolávání přísedících odvolacího soudu platí obdobně ustanovení o přísedících pracovního soudu. Strany se mohou do počátku ústního jednání odvolacího vzdáti toho, aby se ústní jednání o odvolání konalo za účasti přísedících. Odvolatel může tak učiniti již v odvolacím spise. Zřekne-li se odvolatel ve svém odvolání účasti přísedících, oznámí to soud spolu s

vyrozuměním podle § 29, odst. 1 odpůrci a poučí ho, že se bude míti za to, že se vzdáním přísedících souhlasí, neprojeví-li odvolacímu soudu nesouhlas v osmidenní lhůtě. Prohlášení o vzdání se účasti přísedících může býti učiněno do protokolu.

(2) Je-li ve sporu, jehož předmět má hodnotu vyšší než 300 Kčs, uplatněn důvod zmatečnosti nebo vyjde-li tato vada najevo jinak, může odvolací soud rozhodnouti o důvodu zmatečnosti před ústním odvolacím jednáním v zasedání neveřejném v tříčlenném senátu, složeném ze soudců z povolání, avšak jen potud, pokud lze tak učiniti na skutkovém základě, jenž dalším řízením odvolacím, prováděným s přísedícími, nemá býti dotčen.“

10. § 33, odst. 1 zní:

„(1) V případech § 32, odst. 1 projednává se věc před odvolacím soudem znovu v mezích určených návrhy stran v odvolání. O řízení před odvolacím soudem platí obdobně ustanovení civilního řádu soudního o řízení před sborovými soudy první stolice jako soudy procesními s tou změnou, že:

1. není třeba přípravných podání;
2. strany se mohou dáti zastupovati osobami jmenovanými v § 23; přitom však neplatí § 23, odst. 1, věta druhá;
3. skutkové okolnosti a důkazy, které nebyly uvedeny v řízení před prvou stolicí, mohou býti předneseny, aby se dokazovaly nebo vyvracely důvody odvolací. Jiná skutková tvrzení a důkazy, vztahující se na předmět sporu, které mohly býti předneseny již v prvé stolici a jichž připuštěním by se protáhlo vyřízení sporu, mohou býti připuštěny, jen nabude-li odvolací soud podle volného uvážení přesvědčení, že strana je opomněla v první stolici přednésti nikoliv z hrubé nedbalosti nebo proto, aby se spor protahoval;
4. o tom, má-li býti důkaz již provedený opakován, či má-li býti použito výsledků dříve již provedeného důkazu, rozhodne odvolací soud, zhodnotě pečlivě všechny okolnosti případu.“

11. Do § 33 se zařaďuje nový čtvrtý odstavec:

„(4) Ustanovení odstavce 1, č. 3 a 4 neplatí na Slovensku.“

12. § 34 zní:

„(1) Rozsudku odvolacího soudu lze odporovati dovoláním z důvodů, z kterých se připouští dovolání v řízení před soudy řádnými. Proti potvrzujícímu rozsudku odvolacího soudu se dovolání nepřipouští, nepřesahuje-li celková hodnota předmětu sporu, o kterém rozhodl odvolací soud, částku 10.000 Kčs, ledaže odvolací soud v rozsudku prohlásí dovolání za přípustné, protože jde o rozhodnutí zásadního významu. Nepřesahuje-li však celková hodnota předmětu sporu, o kterém rozhodl odvolací soud, částku 2.000 Kčs, není dovolání přípustné, ani když byl rozsudek první stolice změněn, ledaže odvolací soud prohlásí dovolání za přípustné, protože jde o rozhodnutí zásadního významu.

(2) Dovolání buď podáno u pracovního soudu přípravným podáním podepsaným advokátem do patnácti dnů od doručení rozsudku odvolacího soudu.

(3) Bylo-li dovolání podáno včas, doručí pracovní soud jeden jeho stejnopis odpůrci, který může podati do patnácti dnů u téhož soudu odpověď, rovněž podepsanou advokátem.

(4) Uváděti v řízení dovolacím nová tvrzení o skutcích nebo nabídnouti nové důkazy není dovoleno.

(5) Na Slovensku platí o lhůtě pro dovolání, o způsobu, jak se dovolání podává, o jeho doručení odpůrci a o dovolacím sdělení ustanovení tam platného civilního řádu soudního.“

13. K § 36 se připojuje tento další odstavec:

„(3) Na Slovensku platí o rekursní lhůtě a způsobu podání rekursu, jakož i o přípustnosti rekursu (odstavec 1 a 2) ustanovení tam platného civilního řádu soudního.“

14. § 42 zní:

„(1) Spory uvedené v §§ 1 a 2 náležejí, pokud není pro soudní okres zřízen pracovní soud nebo oddělení okresního soudu pro spory pracovní, k věcné příslušnosti okresních soudů, ať byla žaloba podána za trvání pracovního, služebního nebo učebního poměru, či po jeho skončení a ať je hodnota předmětu sporu jakákoliv. O místní příslušnosti okresního soudu platí v těchto případech ustanovení § 3.

(2) O řízení v těchto sporech platí ustanovení části II kromě ustanovení o přísedících.

(3) Ve sporech projednávaných u okresních soudů jsou však strany povinny před tím, nežli se pustí do jednání o věci hlavní, prohlásiti se o tom, zda mají za to, že jde o spor pracovní, který třeba projednávati podle odstavce 2.

(4) Neučiní-li strany takové prohlášení, ačkoliv byly v tom směru soudem dotázány, projednává se spor podle ustanovení civilního řádu soudního, platných pro řádné soudy.

(5) Učiní-li strany prohlášení, že jde o spor pracovní, a nemá-li soud důvod pochybovati o jeho správnosti, prohlásí, že spor projedná podle ustanovení odstavce 2. Toto usnesení se stranám nedoručuje a nelze mu odporovati.

(6) Má-li však soud pochybnosti, zdali jde o spor pracovní, nebo odporují-li si prohlášení stran, rozhodne soud především odděleně o otázce, zda jde o spor pracovní. Jednání o této otázce provede se podle ustanovení civilního řádu soudního.

(7) Vzdají-li se strany opravného prostředku proti usnesení, buď ihned pokračováno v jednání o věci hlavní podle předpisů o řízení, ve kterém se spor má podle usnesení projednati. Nevzdají-li se však strany opravného prostředku, vyhotoví a doručí se usnesení a vyčká se, až usnesení o tom, zda jde o spor pracovní, nabude právní moci.

(8) Krajský soud jako soud rekursní rozhoduje s konečnou platností o opravném prostředku do rozhodnutí o tom, zda jde o spor pracovní, v tříčlenném senátu, složeném ze soudců z povolání.

(9) Pravomocné rozřešení otázky ve smyslu předcházejících ustanovení o tom, v jakém řízení bude spor projednáván, je závazné i pro soudy vyšší stolice, jednající ve sporu.

(10) Rozsudek se označí jako vydaný v řízení podle zákona o pracovních soudech. O odvolání proti rozsudkům okresních soudů v pracovních sporech, jejichž předmět má hodnotu vyšší než 300 Kčs, rozhoduje odvolací soud podle ustanovení § 33 v senátě, složeném podle § 32.

(11) Ustanovení § 41, odst. 2 platí obdobně pro spory projednávané před okresními soudy od doby, kdy byla pravomocně rozřešena otázka, že jde o spor pracovní.“

## Část pátá.
## Změny některých jiných předpisů.

### Čl. VII.

Zákon ze dne 27. dubna 1873, č. 67 ř. z., o upomínacím řízení, ve znění novel, se mění takto:

V § 1, odst. 1 a v § 4, odst. 4 se nahrazuje částka „5.000 Kčs“ částkou „15.000 Kčs“.

### Čl. VIII.

Zákon ze dne 27. března 1931, č. 64 Sb., kterým se vydávají řády konkursní, vyrovnací a odpůrčí, se mění takto:

1. V § 54, č. 2 konk. ř. se nahrazuje částka „24.000 Kčs“ částkou „36.000 Kčs“.
2. V § 118 konk. ř. se nahrazuje částka „20.000 Kčs“ částkou „36.000 Kčs“.
3. V § 169, odst. 1 konk. ř. se nahrazuje částka „50.000 Kčs“ částkou „200.000 Kčs“.
4. V § 26, č. 5 vyr. ř. se nahrazuje částka „24.000 Kčs“ částkou „36.000 Kčs“ a v témž paragrafu č. 8 částka „200 Kčs“ částkou „500 Kčs“.

### Čl. IX.

(1) Strana, které byla uložena náhrada nákladů sporu nebo jiného řízení, je povinna zaplatit je, zastupoval-li odpůrce advokát, do rukou tohoto advokáta. Na pohledávce přisouzených nákladů má advokát přednostní právo zástavní a může ji sám na dlužníku vymáhat. Dlužník si může započísti pouze ty náklady, které mu byly v témž řízení přisouzeny proti straně (účastníku), kterou advokát zastupoval. Jakékoliv jiné námitky z právních poměrů mezi dlužníkem a stranou (účastníkem), kterou advokát zastupoval, jsou vyloučeny.

(2) Ustanovení předchozího odstavce platí jen v zemích České a Moravskoslezské.

### Čl. X.

Peněžité pokuty a tresty všeho druhu, uložené soudy v občanských věcech právních, připadají státní pokladně i tehdy, ustanovují-li dosavadní předpisy jinak.

## Část šestá.
## Ustanovení přechodná a závěrečná.

### Čl. XI.

(1) Ve věcech, v kterých bylo řízení zavedeno přede dnem, kdy tento zákon nabude účinnosti, postupuje se podle dosavadních platných nebo přechodně použitelných předpisů.

(2) Odchylkou od ustanovení odstavce 1 se užije v zavedených věcech z ustanovení tohoto zákona:

1. čl. I, odst. 2, co se týká rozhodování senátu ve věcech konkursních a vyrovnacích;
2. čl. IV, č. 2 až 15 s tím, že se na právo chudých už povolené hledí, jako by bylo povoleno podle tohoto zákona;
3. čl. IV, č. 16;
4. čl. V, č. 5 až 13.

### Čl. XII.

(1) Zrušují se:

1. dvorské dekrety ze dne 23. ledna 1794 a ze dne 15. července 1796, republikované jako přílohy I a II dvorského dekretu ze dne 23. října 1801, č. 542 sb. zák. soud.;
2. §§ 116 a 117 zák. čl. XXXI/1894 o manželském právu;
3. v čl. XIV zákona ze dne 1. srpna 1895, č. 110 ř. z., jímž se uvádí zákon o vykonávání soudní moci a o příslušnosti řádných soudů v občanských věcech právních (jurisdikční norma), ustanovení odkazující na řízení ve věcech bagatelních;

4. čl. XXXIII zákona ze dne 1. srpna 1895, č. 112 ř. z., jímž se uvádí zákon o soudním řízení v občanských rozepřích právních (civilní řád soudní);
5. § 90 zákona ze dne 27. listopadu 1896, č. 217 ř. z., jímž se vydávají předpisy o obsazování, vnitřním zařízení a jednacím řádu soudů (zákon o soudní organisaci);
6. § 30 zák. čl. LIV/1912, kterým se uvádí civilní řád soudní, pokud odporuje ustanovením tohoto zákona;
7. § 10, odst. 1, věta 3 a odst. 2 zákona ze dne 28. března 1928, č. 56 Sb., o osvojení;
8. čl. IV zákona ze dne 11. prosince 1934, č. 251 Sb., kterým se mění a doplňují některá ustanovení zákonů o občanském řízení soudním, o řízení exekučním a o řízení nesporném;
9. čl. IX zákona ze dne 16. června 1936, č. 161 Sb., kterým se mění a doplňují některá ustanovení zákonů o soudní příslušnosti, o občanském řízení soudním, o řízení exekučním a o soudní organisaci;
10. nařízení Slovenské národní rady ze dne 25. července 1945, č. 81 Sb. n. SNR, kterým se mění některá ustanovení civilního soudního řádu a nařízení o řízení před obchodními soudy, pokud odporují ustanovením tohoto zákona;
11. nařízení Slovenské národní rady ze dne 7. února 1946, č. 12 Sb. n. SNR, kterým se mění ustanovení civilního soudního řádu o působnosti soudů a o povinném zastoupení advokátem v řízení před okresním soudem.

(2) S výhradou toho, co je ustanoveno v čl. XI, odst. 1, zrušuje se použitelnost:

1. vládního nařízení ze dne 11. listopadu 1938, č. 280 Sb., kterým se mění § 16, odst. 2 zákona ze dne 4. července 1931, č. 131 Sb., o soudnictví ve sporech z poměru pracovního, služebního a učebního (o pracovních soudech);
2. vládního nařízení ze dne 26. října 1939, č. 308 Sb., kterým se mění některá ustanovení zákona ze dne 4. července 1931, č. 131 Sb., o soudnictví ve sporech z poměru pracovního, služebního a učebního (o pracovních soudech);
3. vládního nařízení ze dne 2. června 1942, č. 211 Sb., o zrušení soudních prázdnin;
4. § 1, odst. 1 vládního nařízení ze dne 12. července 1943, č. 222 Sb., jímž se doplňují a mění předpisy o soudních peněžitých trestech a o nákladech trestního soudního řízení, pokud jde o jeho užití v občanských věcech právních;
5. vládního nařízení ze dne 25. ledna 1944, č. 39 Sb., o změně některých ustanovení civilního práva procesního;
6. nařízení ministra spravedlnosti ze dne 26. srpna 1944, č. 183 Sb., o zjednodušení v občanském soudnictví;
7. § 2, odst. 2 a § 4 nařízení ministra spravedlnosti ze dne 2. září 1944, č. 194 Sb., o zjednodušení justiční organisace;
8. vládního nařízení ze dne 13. září 1944, č. 206 Sb., kterým se vydávají některá další zvláštní ustanovení o řízení před soudy Protektorátu Čechy a Morava.

**Čl. XIII.**

Ministr spravedlnosti se zmocňuje, aby upravil a ve Sbírce zákonů a nařízení uveřejnil úplné znění zákonných ustanovení o právu chudých.

**Čl. XIV.**

(1) Tento zákon nabývá, pokud není v odstavci 2 ustanoveno jinak, účinnosti prvním dnem druhého kalendářního měsíce po vyhlášení.

(2) Odchylkou od ustanovení odstavce 1 nabudou účinnosti:

1. ustanovení čl. XII, odst. 2, č. 3 dnem vyhlášení tohoto zákona;
2. ustanovení čl. XII, odst. 2, č. 7, pokud se týká zrušení použitelnosti § 4 nař. č. 194/1944 Sb., dnem, který určí vláda nařízením.

(3) Zákon provede ministr spravedlnosti.

**Dr. Beneš v. r.**

**Gottwald v. r.**

**Dr. Drtina v. r.**

Vydavateľ Zbierky zákonov Slovenskej republiky a prevádzkovateľ právneho a informačného portálu Slov-Lex dostupného na webovom sídle www.slov-lex.sk je Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, tel.: 02 571 01 000, e-mail: helpdesk@slov-lex.sk.